

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 15535 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. DE BACKER FASSOTTE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
- 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 19 juli 2005, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.
- 1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 3 april 2008, verstuurd op 4 april 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U, een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine, verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u ervan verdacht wordt te hebben deelgenomen aan de inval in Ingoesjetië in juni 2004 en aan de gijzelingsactie in Beslan in september 2004. Tussen 1999 en 2001 werkte u als lijfwacht van de toenmalige president van Ingoesjetië Ruslan Aushev. Na het ontslag van Aushev stelde president Poetin zelf een andere president aan die hem moest helpen bij het opsporen en elimineren van rebellen. President Zyazikov begon daar in 2003 mee. Op 6 april 2004 vond er een aanslag op Zyazikov plaats. In juni 2004 ontving u een convocatie. U moest zich aanbieden in het kader van de opsporingsactie van rebellen. Aushev had als president immers Tsjetsjeense rebellen en vluchtelingen verdedigd. U besteedde geen aandacht aan de convocatie en ging er niet op in. Op 21 juni 2004 vond een inval van rebellen in Ingoesjetië plaats. U passeerde toevallig op een rond punt waar rebellen waren en u werd tegengehouden. Uw buurman L.A. die aan de actie deelnam herkende u en dat redde uw leven. U was getuige van de moord op twee medewerkers van de FSB. U raakte ook gewond. De volgende ochtend bracht uw broer u naar het ziekenhuis voor verzorging. Op 23 juni 2004 werd u door gemaskerde mannen opgepakt en meegenomen. U werd ondervraagd over de inval van 21 juni 2004. Aanvankelijk zei u dat u niets wist, maar toen u werd afgeranseld gaf u toe dat u L.A. kende en legde u uit wat u die avond had meegemaakt. Uw ondervragers wilden dan dat u een blanco document zou ondertekenen. U weigerde dat, waarop u zo erg werd afgeranseld dat u in het ziekenhuis moest worden opgenomen. De eerste twee dagen verbleef u in een kamer met tralies en werd u door politieagenten bewaakt. Uw neef die politiekolonel is kwam op bezoek en beloofde u te helpen. De derde dag werd u naar een gewone ziekenhuiskamer gebracht en vernam u dat uw neef 9000 US dollar had betaald voor uw vrijlating. Na een twintigtal dagen werd u uit het ziekenhuis ontslagen. In augustus 2004 trad u in het huwelijk met T.Z.. Op 1 september 2004 begon de gijzelingsactie in Beslan. U werd die dag gebeld door het hoofd van de lijfwachten van voormalig president Aushev. U moest voorbereidingen treffen voor de komst van Aushev, die reeds in Beslan was. Die avond kwam Aushev naar Ingoesjetië en bracht daar de nacht door. De volgende ochtend begeleidden de lijfwachten, waaronder u, Aushev opnieuw naar Beslan en 's avonds begeleidden jullie hem weer naar Ingoesjetië. Op 3 september gingen jullie weer naar Beslan. Later werd het bericht verspreid als zou een familielid van Aushev, die eveneens als lijfwacht was meegegaan naar Beslan, als terrorist hebben deelgenomen aan de gijzelingsactie en zijn omgekomen. Die persoon was echter nog in leven, maar het bericht werd verspreid om Aushev in diskrediet te brengen. Op 11 september 2004 ging u naar de markt om een auto te verkopen. Op de markt werd u door uw neef opgebeld met de mededeling dat er een huiszoeking bij u thuis had plaatsgevonden en dat u naar de ouders van zijn vrouw moest gaan. U deed wat er gevraagd werd en 's avonds kwam die neef u vertellen dat u werd beschuldigd van deelname aan de inval in Ingoesjetië en aan de terroristische aanslag op de school in Beslan. U vernam ook dat er een opsporingsbevel tegen u was uitgevaardigd. U bleef ondergedoken bij de ouders van de vrouw van uw neef. Er kwamen ook convocaties voor u. U wachtte de

presidentsverkiezingen van juni 2005 in Ingoesjetië nog af in de hoop dat Aushev terug aan de macht zou komen en u zo uw problemen zou kunnen oplossen. Zyazikov werd echter opnieuw aangesteld en u besloot de Russische Federatie te verlaten. Op 16 juli 2005 vertrok u samen met uw toen minderjarige echtgenote T.Z. uit de Russische Federatie. Op 19 juli 2005 kwam u in België aan, waar u dezelfde dag asiel aanvraag. Op 20 september 2005 werd uw broer M. gedood. Hij was politieagent en die dag werd de politiewagen waarin uw broer zat beschoten.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - verzoeker maakt zijn aanwezigheid als lijfwacht van de voormalige president van Ingoesjetië bij de gijzelingsactie in Beslan niet aannemelijk aangezien zijn verklaringen over de aanwezigheid van voormalig president Aushev in Beslan niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt;
 - zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker wel aanwezig was als lijfwacht maakt hij nog niet aannemelijk dat hij voor zijn problemen niet op bescherming zou kunnen rekenen;
 - verzoekers verklaringen als zou hij gelinkt worden aan de inval in Ingoesjetië in juni 2004 en aan de gijzelingsactie in Beslan in september 2004 zijn niet aannemelijk;
 - de door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

1. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift concreet de motieven waarop de bestreden beslissing gestoeld is. De Raad leidt hieruit af dat hij in wezen de materiële motiveringsplicht geschonden acht, en zal het middel in deze zin onderzoeken.
2. Verzoeker stelt dat het feit dat hij zich van één dag vergiste, niet opweegt tegen de overvloed aan informatie die hij wel aangaf betreffende zijn broodheer de ex-president van Ingoesjetië, en zeker niet tegen het risico die hij en zijn vrouw bij terugkeer zouden lopen. Hij stelt dat de Commissaris-generaal de versies van de officiële, Russisch gecontroleerde pers en andere diensten heeft overgenomen en dat men van dergelijke versies niet veel waarheid kan verwachten. Dat hoe dan ook een verschil van een dag of enkele uren niet evenredig is met een beslissing van afwijzing.
3. De Raad wenst vooreerst op te merken dat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich steunt, allerm minst een loutere overname is van Russische propaganda-media. De informatie, die zich bevindt in het administratieve dossier, is gebaseerd op een verscheidenheid aan bronnen, waaronder naast Russische ook gezaghebbende internationale bronnen als de BBC en de ‘Jamestown Foundation’. De allusies van verzoeker op dit punt zijn uit de lucht gegrepen. Ten overvloede valt het propagandistische nut van het verplaatsen van de werkelijke aankomstdag van de ex-president naar één dag later, te betwijfelen. Het betreft immers een praktisch en organisatorisch detail, dat enkel relevant is voor de

mensen die met de organisatie van het bezoek belast waren, zoals verzoeker. Uit de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt, blijkt dat tijdens het bezoek de ex-president begeleid en beschermd werd door een groep spetsnaz (elitesoldaten) van de FSB. Verzoeker, die beweert tot de reguliere lijfwachten van betrokkene behoort te hebben gedurende diens ambtstermijn, kan bezwaarlijk geacht worden een elitesoldaat van de Federale, lees Russische, geheime dienst te zijn.

De Raad acht het bijgevolg niet aannemelijk dat verzoeker tijdens het gijzelingsdrama optrad als persoonlijke lijfwacht van de ex-president en daardoor gelinkt werd aan het gijzelingsdrama zelf. Het punt waar verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met objectieve informatie betreft verder geen detail. Aangezien verzoeker beweert persoonlijk medeverantwoordelijk te zijn als lijfwacht voor de ex-president is het niet aannemelijk dat hij zich naar aanleiding van deze algemeen bekende feiten van datum vergiste. Uit verzoekers verklaringen bleek verder nergens dat hij een elitesoldaat van de FSB zou zijn. De vastgestelde inconsistentie tussen verzoekers relaas en de objectieve informatie kan bezwaarlijk een te verwaarlozen detail genoemd worden.

4. Betreffende de tweede inconsistentie stelt verzoeker dat hij 'dacht te weten' dat de chef van de veiligheidsdiensten, Adam Aushev, gevlucht was, 'vermoedelijk' naar Groot-Brittannië. Hij zou dus enkel een gedachte geopperd hebben, waardoor er niet van een echte 'tegenstrijdigheid' gesproken kan worden. Verzoeker blijft volharden in zijn vermoeden en stelt op een warrige manier dat *"op pensioen gaan' ook wel vaak, ook in andere, meer democratische landen, een politiek/militair/speciale diensten litote is om iets anders, meer definitief, te beduiden en uit te drukken"*.
5. Uit een lezing van de gehoorverslagen stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat de veiligheidschef naar Europa gevlucht was, en dat hij enkel in het ongewisse verkeerde over in welk land hij zich concreet zou bevinden. Gezien verzoeker als lid van de persoonlijke lijfwacht van de ex-president zeker in contact stond met en onder de leiding stond van de kwetsieuze veiligheidschef, is het bijzonder merkwaardig dat hij over diens lot een uitspraak doet die haaks staat op wat de Commissaris-generaal uit publieke en objectieve bronnen te weten kwam. Aangaande de objectiviteit van deze bronnen en de insinuatie die verzoeker hieromtrent maakt, verwijst de Raad naar wat hij supra 2.1.3. stelde. Verzoekers onjuiste uitspraken over het lot van de veiligheidschef, zijn onverenigbaar met verzoekers beweerde rol in de veiligheidsdiensten. Gezien deze rol de essentie en de oorzaak van zijn problemen uitmaakt, ondermijnt ook dit element de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.
- 2.1.6. Hoe dan ook, daar waar verzoekers asielrelaas volkomen gebaseerd is op zijn beweerde hoedanigheid van gewezen lijfwacht van voormalig president Aushev tussen 1999 tot 2002 stelt de Raad vast dat verzoeker dienaangaande zelfs geen begin van bewijs kan aanbrengen. Verzoeker verklaarde ter zitting dat hij zijn werkboekje, het cruciale bewijselement in deze, in Ingoesjetië had achtergelaten. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij dit document niet kan bijbrengen noch enig ander stuk waaruit zijn gewezen functies uit mogen blijken. Verzoeker bewijst niet ooit in de hoedanigheid van lijfwacht gewerkt te hebben voor de voormalige president van Ingoesjetië. Verzoeker maakt bijgevolg evenmin aannemelijk ooit gelinkt te zijn geweest aan de inval in Ingoesjetië in juni 2004 en de gijzelingsactie in Beslan in september 2004.
- 2.1.7. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver,

1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

8. Ten overvloede wenst de Raad op te merken dat, opdat verzoeker op de vluchtelingenstatus aanspraak zou kunnen maken, hij verstoken moet zijn van bescherming door zijn autoriteiten en van een intern vluchtalternatief. Te dezen kan de Raad twee kanttekeningen plaatsen bij de beweerde vrees van verzoeker. Vooreerst wachtte hij tien maanden na het ontstaan van zijn problemen om zijn land te verlaten. Dit gegeven plaatst vraagtekens bij de ernst van de problemen en de vrees die verzoeker voor deze problemen zou koesteren. Ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn neef een politiekolonel is in Ingoesjetië, waardoor hij een geprivilegieerde en persoonlijke band heeft met de autoriteiten van zijn streek van oorsprong. Het is, gezien verzoekers relaties, niet aannemelijk dat hij de bescherming van zijn autoriteiten zou ontberen in geval van problemen.
9. Afsluitend maakt verzoeker nog twee opmerkingen. De weigeringsbeslissing die genomen werd voor zijn vrouw mag geen grond zijn om ook voor hem een weigeringsbeslissing te nemen. Verder wijst hij op het belang van zijn reeds voorgelegde documenten, die zijn verklaringen zouden ondersteunen. Hij verwijst in zijn verzoekschrift tevens naar een nieuw document dat zou bewijzen dat hij nog steeds gezocht wordt. Hij stelt tenslotte dat hij onmogelijk aan de autoriteiten die hem viseren originele en gepersonaliseerde aanhoudingsbevelen kan vragen.
10. De Raad wenst vooreerst kort op te merken dat de weigeringsbeslissing die genomen werd in het kader van de asielaanvraag van zijn echtgenote, het gevolg is van de weigering die hij zelf ontving. Zijn echtgenote baseerde zich immers op zijn relaas. De positie die verzoeker in dit onderdeel van het middel aanneemt houdt bijgevolg geen steek.

Ten aanzien van de documenten wenst de Raad het volgende op te merken. Geen van de voorgelegde documenten kunnen zijn problemen, noch zijn profiel als lijfwacht van de ex-president aantonen. De documenten betreffen blanco dagvaardingen, die eveneens in het kader van een privaatrechtelijk geding, of een oproeping als getuige in een strafrechtelijk geding, zouden kunnen geplaatst worden. De overlijdensakte van zijn broer vermeldt de doodsoorzaak niet. Het opsporingsbericht tenslotte vertoont een aantal anomalieën. Zo vermeldt het document niet voor wie het concreet bestemd is, vermeldt het niet tot wie men zich moet wenden met informatie over verzoeker en is de stempel in de linkerbovenhoek niet ingevuld. Het document (stuk 5) waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, dat zijn vervolging zou aantonen, blijkt niet bij het verzoekschrift terug te vinden te zijn. De Raad kan zich hierover dan ook geen oordeel vellen. Wat betreft de stukken door verzoeker naar de Raad verzonden op 27 juni 2008 en die betrekking hebben op verzoeker (een nieuw opsporingsbericht en een getuigschrift van samenstelling van het gezin) merkt de Raad op dat enkel fotokopieën worden neergelegd. De Raad hecht echter geen bewijswaarde aan kopieën omdat

deze gemakkelijk te vervalsen zijn (R. v. St., X, nr. 142.624, 24 maart 2005; R. v. St., X, nr. 133.135, 25 juni 2004).

Tenslotte brengt verzoeker nog een groot aantal stukken bij die de lamentabele situatie van de mensenrechten in Rusland en Ingoesjetië moeten schetsen. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat evenwel niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (R.v.St., nr. 121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004).

11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2. Om voor subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen, moet de verzoekende partij het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade aantonen in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift echter na ook maar enig element aan te brengen omwille waarvan hij in aanmerking zou kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zodat de Raad derhalve niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande. Los van deze vaststelling kan de Raad tenslotte hier nog aan toevoegen dat het van algemene bekendheid is dat op heden in Ingoesjetië geen situatie van veralgemeend geweld in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet heerst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.